

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 223/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A. spol. s r. o., T., zastúpenej advokátom JUDr. J. B., Z., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er/903/2007 a jeho uznesením z 27. decembra 2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE 22/2011 a jeho uznesením z 30. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A. spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A. spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er/903/2007 a jeho uznesením z 27. decembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE 22/2011 a jeho uznesením z 30. januára 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE/22/2011-21 z 30. januára 2012 bolo potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 48 Er/903/2007-14 z 27. decembra 2010, ktorým okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech sťažovateľky ako oprávnenej, a to na základe exekučného titulu – platobného rozkazu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 9 Rob/324/1999-30 z 18. októbra 1999, ktorým tento súd zaviazal Nemocnicu s poliklinikou Bánovce nad Bebravou, Námestie Ľ. Štúra (ďalej len „pôvodná povinná“) do 15 dní zaplatiť sťažovateľke istinu v sume 54 301,08 Sk spolu s 20 % úrokom z omeškania p. a. a nahradiť jej trovy konania v sume 2 172 Sk. Vzhľadom na to, že pôvodná povinná záväzok v časti istiny uhradila, exekúcia bola navrhnutá v rozsahu príslušenstva pohľadávky, teda zákonného úroku z omeškania, ako aj trov súdneho a exekučného konania, spolu v sume 1 346,54 €.

Ako dôvod zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia okresný súd uviedol, že označenie povinnej osoby v exekučnom titule (platobný rozkaz) a v samotnom návrhu na výkon exekúcie nekorešponujú a sťažovateľka ani po výzve vzniknutý rozpor (nedostatok podania) neodstránila. Sťažovateľka podala proti uneseniu okresného súdu č. k. 48 Er/903/2007-14 z 27. decembra 2010 odvolanie, v ktorom opäť poukázala na § 55d ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“), podľa ktorého záväzky štátu, ktoré pri prechode zriaďovateľských funkcií podľa osobitného predpisu neprešli na obec alebo vyšší územný celok pri prechode majetku podľa osobitného predpisu, sú záväzkami pôvodného zriaďovateľa alebo orgánu, ktorý plnil funkciu zriaďovateľa. Na toto zákonné ustanovenie odkazovala sťažovateľka už v samotnom návrhu

na vykonanie exekúcie, v ktorom uvádza, že ho podporila „*aj v priebehu konania priloženými dokumentami – delimitačným protokolom v znení jeho príloh*“.

Sťažovateľka v sťažnosti cituje viaceré ustanovenia zákonných predpisov (§ 55d ods. 6 zákona o rozpočtových pravidlách a § 2c zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov), ktoré podľa jej názoru potvrdzujú, že „*dochádza... k prechodu záväzkov pôvodného subjektu na SR – v zastúpení Min. zdravotníctva ako zriaďovateľa priamo zo zákona*“, a preto podľa jej názoru «*nie je potrebné predkladať ďalšie listiny či rozhodnutia št. orgánov, pokiaľ prechod záväzku vyplýva zo zákona. Zákonné ustanovenia nie je potrebné preukazovať v zmysle zásady „súd pozná právo“ a súd na ne musí prihliadať ex offo.*».

Sťažovateľka sa odvoláva aj na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 1/2008, podľa ktorého v prípade, že k prechodu práva alebo povinnosti došlo pred začatím exekučného konania, je povinnosťou oprávneného už pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie preukázať, že naňho prešlo právo alebo na iného povinnosť z exekučného titulu, pokiaľ prechod nenastal priamo na základe zákona.

Ďalej sťažovateľka poukazuje na to, že okresnému súdu predložila „*tzv. Delimitačný protokol zo dňa 9. 6. 2003 medzi MZ ako odovzdávajúcim a preberajúcim Mesto Bánovce nad Bebravou, kde predmetom delimitácie bola Nemocnica Bánovce nad Bebravou. Prílohou 5a je (úplný) súpis záväzkov, ktoré prechádzajú na Mesto Bánovce nad Bebravou. Prílohou 5b je informatívny súpis záväzkov, ktoré neprechádzajú do vlastníctva Mesta B. nad Bebravou. Z toho vyplýva, že ak naša pohľadávka nebola uvedená v úplnom zázname prílohy 5a ani v zázname prílohy 5b, ide o pohľadávku podľa 5b – teda neprechádzajúcu na Mesto B. nad Bebravou, kde ide o informatívny výpočet.*“.

Podľa názoru sťažovateľky oboma napadnutými uzneseniami, postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, ako aj „*neprimerane dlhou dobou trvania konania až do rozhodnutia vo veci došlo k porušeniu nášho ústavného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd* –

právo na prístup k súdu a súčasne k porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a slobôd“.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľka uvádza, že k jeho porušeniu došlo tým, že „*súdy použili nesprávny výklad právnej normy – ust. § 37 ods. 3 Exekučného poriadku a zároveň sa nami aplikovaným ust. § 55d ods. 6 Zákona NR SR č. 303/1995 Z. z. ani nezaoberali, nezaujali k nemu žiadne stanovisko. Súdy nám tým zároveň odňali možnosť konať pred súdom/ exekučne vymôcť existujúcu a splatnú pohľadávku, keď právne nesprávne vyhodnotili ust. § 37 ods. 3 Exek. por. tak, že nedošlo k prechodu povinností zo zrušenej nemocnice na SR – Ministerstvo zdravotníctva SR, resp. toto nebolo z našej strany dôkazmi preukázané, napriek tomu, že prechod záväzkov vyplýva priamo zo zákona a bol podporený aj list. dôkazmi – delimitačným protokol z 9. 6. 2003 s prílohami 5a, 5b.*

Zrušená Nemocnica s poliklinikou Bánovce nad Bebravou nemohla byť v roku 2006 už nositeľom práv a povinností a teda mal nastúpiť na miesto povinného v exekúcii jej právny nástupca zo zákona: SR – Ministerstvo zdravotníctva SR.

Právo na spravodlivý proces bolo porušené aj neprimeranou dĺžkou trvania konania od podania nášho návrhu na výkon rozhodnutia v marci 2006 až do posledného rozhodnutia súdu vo veci v januári 2012, pričom konaniu vo veci súdom nebránili žiadne objektívne prekážky a ani z našej strany ako účastníka konania nedochádzalo k neodôvodneným prietahom či neúčinnosti. Trvanie takmer 6 rokov bolo nepochybne zapríčinené prietahmi. Vzhľadom však na právoplatné ukončenie konania v čase podania tejto sťažnosti je tento náš argument len podporným vo vzťahu k vyššie uvedeným okolnostiam.“.

Podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy došlo „*nesprávnym výkladom o nedostatku pasívnej legitímácie na strane povinného a konštatovaním údajného nášho nepreukázania prechodu práv a povinností na označený povinný subjekt sme boli zbavení jediného právneho spôsobu vymoženia našej právoplatným a vykonateľným exekučným titulom priznanej pohľadávky. Pokiaľ súd zamietol žiadosť exekútora na výkon predmetnej exekúcie, súčasne tým odňal možnosť domáhať sa výkonu rozhodnutia oprávnenému. Naše legitímne očakávania nadobudnutia*

majetku v danom rozsahu tým neboli naplnené a súčasne aj ich naplnenie v inom konaní je už v dôsledku zániku pôvodného dlžníka nemožné.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„V konaní pred Krajským súdom Bratislava vedenom pod číslom 17 CoE 22/2011 a pred Okresným súdom v Bratislave III č. k. 48 Er/903/2007 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. 17 CoE 22/2011-21 zo dňa 30. 1. 2012 v spojení s uznesením Okresného súdu v Bratislave III č. 48 Er/903/2007-14 zo dňa 27. 12. 2010 a vec vracia Okresnému súdu v Bratislave III na nové konanie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 500 €, ktoré je povinný vyplatiť Krajský súd Bratislava sťažovateľovi v lehote 1 mesiac od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd Bratislava je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 314,72 € na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. J. B...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Preto namietané porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktoré sa nepremietlo do petitu sťažnosti, považoval ústavný súd za súčasť argumentácie sťažovateľky.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktoré má spočívať jednak v neprimeranosti dĺžky trvania konania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako aj v nesprávnom vyhodnotení § 37 ods. 3 Exekučného poriadku.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

V spojitosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu sťažovateľka uvádza, že v napadnutých konaniach došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, resp. že toto je poznačené neprimeranou dĺžkou.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu tohto základného práva by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. I. ÚS 35/98).

Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že ochranu základnému právu účastníkov súdneho konania, aby bola ich vec prerokovaná bez zbytočných priet'ahov,

poskytuje ústava primárne prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti ďalej uvádza, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zbytočnými priet'ahmi v konaní môže v zásade dôjsť až v prípade, ak postup (napr. dlhodobá nečinnosť) všeobecného súdu v takomto konaní vedie v konečnom dôsledku k zmareniu možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ochrany ktorých sa domáha. Taktiež podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd s'ťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o s'ťažnosti č. 16970/05).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že konanie o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré začalo 10. apríla 2007, keď bola okresnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bolo uznesením okresného súdu sp. zn. 48 Er 903/2007 z 19. novembra 2012 zastavené, a preto je toto exekučné konanie už právoplatne skončené.

Zjavným skutkovým základom s'ťažnosti v tejto časti sú zbytočné priet'ahy v konaní okresného súdu a krajského súdu a argumentácia s'ťažovateľky vzťahujúca sa na ich nečinnosť. Základom čl. 46 ods. 1 ústavy je právo na spravodlivý proces, a nie právo na konanie bez zbytočných priet'ahov, ktoré je výslovne ustanovené v čl. 48 ods. 2 ústavy. Prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov teda nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, ibaže by namietané porušenie práva dosahovalo takú intenzitu, že by s ohľadom aj na ďalšie okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre s'ťažovateľa v stávke) bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti, ako aj že by takéto porušenie ešte

mohlo trvať. V danej veci však podľa názoru ústavného súdu o takýto prípad nejde (m. m. IV. ÚS 242/07).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánom štátu, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti dospel k záveru, že je potrebné ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením okresného súdu

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa vo vzťahu voči napadnutému uzneseniu okresného súdu mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. V tejto súvislosti ešte treba poznamenať, že sťažovateľ právo podať odvolanie aj využil.

Ústavný súd preto už pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu

3.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok, resp. uznesenie opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Uvedené východiská boli rozhodujúce aj v prípade sťažovateľky, ktorá namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zdôvodňuje nesprávnym právnym výkladom § 37 ods. 3 Exekučného poriadku a tvrdí, že krajský súd

pochybil, ak aplikoval toto ustanovenie tak, že „nedošlo k prechodu povinností zo zrušenej nemocnice na SR – Ministerstvo zdravotníctva SR, resp. toto nebolo z našej strany dôkazmi preukázané, napriek tomu, že prechod záväzkov vyplýva priamo zo zákona a bol podporený aj list. dôkazmi – delimitačným protokolom z 9. 6. 2003 s prílohami 5a, 5b“. Ďalej sťažovateľka argumentuje arbitrárnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý nereagoval na jej argumenty uvedené v jej odvolaní, ktoré mali podľa nej zásadný význam.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zisťoval, či postup alebo napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazujú znaky svojvoľného (arbitrárneho) konania spôsobilého porušiť označené základné práva sťažovateľky, pričom sa sústredil predovšetkým na to, či postup pri aplikácii uvedeného zákonného ustanovenia je ústavne udržateľný a nie je svojvoľný.

Krajský súd svoje uznesenie odôvodnil v relevantnej časti takto:

„Podľa ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla.

Odvolačný súd sa plne stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a má za to, že uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne. Odvolačný súd plne sa stotožňujúc s odôvodnením uznesenia súdu prvého stupňa poukazuje, že v danom prípade nebol preukázaný prechod práv z pôvodného povinného na Slovenskú republiku – Ministerstvo zdravotníctva SR. Oprávnený v odvolaní namietal, že na základe delimitačného protokolu,

podpísaným NsP Bánovce nad Bebravou v mene Slovenskej republiky ako odovzdávajúcim a Ministerstvom zdravotníctva SR ako zriaďovateľom do 31. 12. 2002 a Mestom Bánovce nad Bebravou ako preberajúcim súčinnosťou 1. 1. 2003, neprevzalo Mesto Bánovce nad Bebravou žiadne záväzky od bývalej NsP Bánovce nad Bebravou, no tento fakt v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, a ani nenavrhol nariadiť dokazovanie ohľadom prechodu práv a povinností z odovzdávajúceho na prijímací subjekt.“

V reakcii na námietky sťažovateľky ústavný súd posudzoval, či napadnutý výklad danej problematiky krajským súdom je ústavne udržateľný, teda či ho nemožno kvalifikovať ako interpretáciu natoľko extrémnu, a teda svojvoľnú, že by vybočovala z postulátov spravodlivého procesu vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd nedospel k záveru, že by namietané uznesenie krajského súdu bolo arbitrárne alebo nedostatočne odôvodnené, a taktiež nezistil ani žiadne iné relevantné skutočnosti, ktoré by naznačovali, že by ním mohlo byť zasiahnuté do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď sa v odvolacom konaní v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi ním preskúmaného uznesenia okresného súdu a na tieto vo svojom uznesení odkázal.

Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúcich možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd

nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Z citovaného rozhodnutia krajského súdu (v spojení s jemu predchádzajúcim rozhodnutím okresného súdu, ktoré je potrebné vnímať ako celok, pozn.) je zrejmé, že tento založil svoje rozhodnutie na skutočnosti, že sťažovateľka žiadnym spôsobom nepreukázala prechod práv a povinností z pôvodnej povinnej na Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo zdravotníctva“).

Ďalej zodpovedá skutočnosti, že krajský súd (a ani okresný súd) sa vôbec nezaoberal námietkou sťažovateľky, že k prechodu práv a povinností došlo zo zákona. Z na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu (ktorý si ústavný súd vyžiadal v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti) nevyplýva, že by sťažovateľka predložila okresnému súdu *„delimitačný protokol z 9. 6. 2003 s prílohami 5a, 5b“*, hoci na viacerých miestach v sťažnosti tak uvádza [napr. *„že prechod záväzkov vyplýva priamo zo zákona a bol potvrdený aj list. dôkazmi – delimitačný protokol z 9. 6. 2003 s prílohami 5a, 5b“* alebo *„na predmetné zákonné ustanovenie (§ 55d ods. 6 zákona o rozpočtových pravidlách, pozn.) sme odkazovali už v samotnom návrhu na výkon rozhodnutia, podporili sme ho aj v priebehu konania priloženými dokumentami – delimitačným protokolom v znení jeho príloh“*].

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že nič nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia, resp. o arbitrárnosti záverov v ňom vyslovených, a absencia vysporiadania sa s predmetnou námietkou sťažovateľky nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označeného práva. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3.2 K namietanému porušeniu základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010). Ústavný súd preto odmietol sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2013